

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1 3280/2017
17.07.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Зорице Цветковић, председника већа, Ђорђа Гојгића из Лидије Стошић, чланова већа, у правној ствари тужиле З. М. из ....., коју заступа пуномоћник Никола Павловић, адвокат из ....., против туженог ЕПС „Дистрибуција“ ДОО Београд, Огранак електродистрибуције Лесковац, чији пуномоћник је М.Ђ., ради исплате отпремнине, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу 21П1бр.818/16 од 24.04.2017. године, на седници већа одржаној дана 17.07.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ЕПС „Дистрибуција“ ДОО Београд, Огранак електродистрибуције Лесковац и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу 21П1бр.818/16 од 24.04.2017. године у ставу првом изреке и одлука о трошковима парничног поступка садржана у усвајајућем делу става другог изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 21П1бр.818/16 од 24.04.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и тужени обавезан да тужили на име отпремнине због одласка у пензију исплати износ од 311.258,67 динара са законском затезном каматом почев од 06.01.2014.године до

исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 62.050,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, а део захтева који се односи на исплату законске затезне камате на досуђене трошкове парничног поступка за период од дана правноснажности пресуде до извршности пресуде, одбијен је као неоснован.

Против наведене пресуде тужени је изјавио благовремену жалбу побијајући је из свих разлога прописаних чл. 373 ст. 1. ЗПП, са предлогом да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Испитујући побијану пресуду у границама овлашћења из чл. 386 ЗПП („Сл. гласник РС” бр. 72/2011 и 55/2014), Апелациони суд је нашао:

Жалба је неоснована.

Током првостепеног поступка нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2. тачка 1 – 3, 5, 7, и 9. ЗПП на које Апелациони суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда и стању у списима предмета, произлази да је тужилца била у радном односу код туженог на пословима референта за шалтерску наплату. Писаном изјавом бр.41667/1 од 05.12.2013. године, тужилца је туженом изјавила да жели да јој се раскине радни однос са 05.12.2013.године, због испуњења услова за одлазак у старосну пензију. На основу решења туженог бр. 15861/2 од 05.12.2013. године, тужилци је код туженог престао радни однос дана 05.12.2013. године. Решењем РФ ПИО – Филијала Лесковац од 21.03.2014. године, тужилци је утврђено право на старосну пензију почев од 06.12.2013. године. Тужени тужилци није исплатио отпремнину при одласку у старосну пензију. Висина отпремнине у износу од 311.258,67 динара, која међу странкама није била спорна, утврђена је налазом и мишљењем вештака економско – финансијске струке, сходно чл. 119. ст. 1. тач. 1. Закона о раду и чл. 50 КУ туженог, који се примењивао у тренутку остваривања права на старосну пензију (у висини

три основне зараде коју је запослени остварио или коју би остварио за месец који претходи месецу у коме се исплаћује отпремнина или у износу три просечне зараде по запосленом исплаћене код послодавца за месец који претходи месецу у којем се исплаћује отпремнина, ако је то за запосленог повољније), у складу са којим налазом је тужилца прецизирала тужбени захтев.

На основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилном применом материјалног права, наспрот наводима жалбе туженог, правилно је првостепени суд обавезао туженог да тужилци исплати отпремнину при одласку у старосну пензију са припадајућом затезном каматом, дајући за своју одлуку разлоге које прихвата и овај суд .

Према становишту Апелационог суда, запосленом који је поднео захтев за престанак радног односа због остваривања услова за одлазак у пензију, радни однос може престати или споразумно или отказом од стране запосленог, док у оба случаја запослени има право на отпремнину. Чланом 175. тач. 2. Закона о раду ("Сл. гласник РС" бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009 и 32/2013) прописано је да радни однос престаје кад запослени наврши 65 година живота и најмање 15 година стажа осигурања, ако се послодавац и запослени друкчије не споразумеју. Према томе, наведеном законском одредбом прописани су услови у погледу година живота и стажа осигурања чијим испуњењем запосленом престаје радни однос. Запосленом који је поднео захтев за престанак радног односа због остваривања услова за одлазак у пензију, радни однос може престати или споразумно, у складу са чланом 177. Закона о раду или отказом од стране запосленог у складу са чланом 178. истог закона. У оба случаја, с обзиром да је основ престанка радног односа остваривање права на пензију, запослени има права на отпремнину у складу са чланом 119. Закона о раду.

Имајући у виду да је тужилци радни однос код туженог престао због остваривања права на пензију, а што произлази из садржине изјаве тужилце од 05.12.2013. године и решења РФ ПИО – Филијала Лесковац од 21.03.2014. године, то су неосновани жалбени наводи туженог да тужилци радни однос није престао

због остваривања права на пензију, већ на основу једностраног раскида – отказа уговора о раду од стране запосленог, те да Закон о раду не предвиђа обавезу послодавца да исплати отпремнину запосленом који отказује уговор о раду.

Неосновани су и жалбени наводи да тужиља није у законском року од 90 дана из чл. 195. ст. 1 и 2. Закона о раду покренула судски спор против туженог у овој правној ствари, јер се ради о новчаном потраживању тужиље, за које је прописан рок застарелости у трајању од 3 године од настанка обавезе у чл. 196. истог закона, те тамо где је предвиђен рок застарелости, не делује преклузивни рок.

Из изнетих разлога, првостепена пресуда је у ставу првом изреке оцењена као правилна и на закону заснована, а жалбени наводи туженог су оцењени као неосновани и без утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у усвајајућем делу другог става изреке побијане пресуде, јер је у свему заснована на одредбама чл. 153 ст.1. и 154 ЗПП. Наиме, трошкови који су досуђени одмерени су као стварни и нужни, при чему је суд имао у виду важећу адвокатску и таксену тарифу, а правилна је и одлука о досуђеној законској затезној камати на трошкове парничног поступка, почев од дана извршности пресуде.

Са изнетих разлога а на основу чл. 390. и 401 тач.2. ЗПП одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 17.07.2018. године, Гж1 бр. 3280/2017

Записничар
Немања Вуковић

Председник већа-судија
Зорица Цветковић